

BECSY ANDRÁS

Kert és Ház

Nyári konyhát építettünk, olyat, amilyen itt állt,
amit a régi lakó lebontott, hogy térré nőjön
az udvar, nyújtózkodhasson a gyeper; mi munkásokat
hívtunk, be kellett zárnom a kutyát a kennelebe, és
ez nehéz, mert nem megy be, láncra kötve ki kell rúgni
a lábát, elfektetve behúzni, a bezárt ajtó
mögött nyüszít még, de beletörődik végül, és most
is így történt, nehogy megharapja a mestereket,
nem harapós, mondtam, akkor ne zárja be, mondták, egy
kutya addig nem harapós, míg nem harap, meg ha a
kapu nyitva van, megy a világba, mondtam, s ezzel a
munkások elkezdték építeni a nyári konyhát,
ahol majd elbújhatunk, kicsukhatjuk a világot,
egy bunker, ahol majd magunkra zárhatjuk az ajtót.

*

Azt tudod, mondja Kati, míg izzadtan szívom a
narancssárga Pall Mallt a három az egyben instant
kávé mellé, hogy miközben berreg a fűnyíró,
hogy egyen-magasra nyírja a kert fűszálait,
te magadban beszélsz, az elején még hallatszok,
ahogy szidod a hosszabbítót, de aztán a hang
elmarad, csak tolod a gépet, és magyarázol,
kinyilatkoztatasz egy hegy tetejéről, egy színház
orkesztrájának közepéről, a Senatusban,
egy zsinaton, a Labdaházban vagy a tévében,
otthon, itthon meg magadban, és amikor végzel,
megnyugszol, veled a ház is, szívod a Pall Malled,
s már nincs erőd, hogy még egyszer elmond hangosan is,
mit magadban mondtál, mit mindig is el akartál.

*

Látod, a szivattyú rossz, éjszakánként bekapcsol, erőlködik, ez az egyik csatlakozó, melynek a csöve a kútból szívja fel a vizet, ez meg a másik csatlakozó, melynek a csövén át a kiszívott vizet pumpálja a slagba, és most úgy néz ki, hogy az előbbi romlott el, berreg, zihál, mert a folyadékot most nem tudja áthajtani magán, nem tudja eleresztetni, mert nem tudja megfogni, nem tud tolni, mert nem tud húzni, nem tud köpni, mert nem tud nyelni, berreg, zihál, hogy mit is kéne tenni, mert a fű, a málna, a nárcisz, az aranyeső, az akác már csinálná a dolgát, és csak a szivattyú töketlenkedik, csak forgolódik éjszakákon át, több doboz cigit füstöl el, míg meghányja-veti a napi vetést meg a hányást, félbe maradt mondatokat fejez be, és szúr és fáj valami bent, a bordák alatt, a föld mélyén ácsorog s köhög egy mellkasi fájdalom.

*

A kerítésen innen a fenyősor négy fájából hármat nyáron kivágtunk, s most a szél miatt, amely tegnap tetőket kapott fel, tövestől fákat csavart ki, az utolsóira is kihívtuk a favágót, aki bólogatott, hogy jól tettük, mert a fenyő gyökere gyenge, nem vertikálisan, avagy hosszában, hanem horizontálisan, avagy széltében terjeszkedik, és egymaga az ellenállást nehezen bírja, csak ha többen vannak, erdő vagy faszor, a föld alatt egymás felé indulnak, kapaszkodnak egymásba, de így, a fene se tudja, jobb lesz ettől is megválni, s mi bólogattunk, ha mondja, mondtuk, persze, olyan négy-öt óra a művelet, saccolta meg, menjünk nyugodtan, ha dolgunk van, és mi felöltöztünk jól, erős szélzsekibe bújtunk, hátunkba kapjuk majd a légáramlatot, néztél ki az ablakon, hogy mi vár ránk, lépteinknél le sem fog érni a lábunk, fogd a kezem, tenyeredet tedd majd tenyeremre, a kirakatok előtt beléd karolok, a villamoson magad után húzol, visszarántalak a járdaszegélynél, ilyen idő lesz *a kerítésen túl*.

*

Az aknában már másfél éve tíz-tizenöt centi magasan áll a víz, s a vizesek erre azt mondták, hogy házon kívül szivárogo a vezeték, esetleg el is tört, és ez már a Vízművek dolga, mert kint van, ne is érjünk hozzá, s az utcán elkezdték ásni a földet, de azért még megkérdeztem, hogy biztosak-e ebben, mert tartok attól, hogy bent van a csőtörés, de, mutatták, hogy ziher, hogy nincs, akkor valahol, egy kis

területen felázott volna már a föld a kertben,
de itt száraz a talaj, már cserepesedik, a fű
meg csomókban, szigetekre szabdalt hiéna-foltos
pázsit rozsdáll, elvágják innen minden, ami élni
akar, nézze, mutatott az aknába, bent nem folyik
semmi, ez itt csak állóvíz, és látja, áll az óra.

*

*Szét kéne szedetnünk egy-két kerti lámpát,
az üvegjetört búrákban már csak pislog
a körte, nem látni a téglákból rakott
járdát, nem pompázik a gyepünk, ha nyomott
nyarakon vendégekkel hűsölünk kint a
teraszon. Világosság! Mint lent, az ágyam
mellett, fejemnél a modem, mely villogva
rázza éber szobám, szívem ritmusára
lúktet, vibrál a szem, xanaxért járok ki
a konyhába, míg te a felső szinten az
ében éj bársonyos mélyébe bábozódsz.
Áramtalanítani kellene, dilít,
s kettőnket az űrben újra egybegyúrni,
szilánkokra tört búránkat rakni össze.*

*

*Egyre csak zümmög itt ez a légy,
minden éjjel és mindig csak egy,
hogyan halljam, milyen mély a csend, hogyan
halljam, milyen mélyre is tudnék
zuhanni nélküle, zümmög, nem
enged el, hogyan tudjam, milyen lágy,
puha, néma fekete bársony
baldachin van felette, amely
próbál rám zuhanni, s te alszol
már, nem hallod a csendet, hársfa
lombja borul ablakodra, mély
pólyába rakott az éj, de ha
gondolsz még ilyenkor, mi együtt
gondolunk, csak te mindig *másra*.*

*

Anyám életet adott nekem,
aztán az öcsémnek, jártában
a kertnek, keltében a háznak:
gyepnek zöldet, színt a szíromnak,
ólakból szobákat álmodott,
életet adott az ételnek:
tejet minden ébredés után,
és az életek röpködtek, csak
szórta, adta azt egyre-másra,
de most elfogyott a sok élet,
nem maradt már több, csupán csak egy,
mit csináljak most ezzel, kérdi,
ne dobd ki, tedd a fiókodba,
jó lesz az majd, mondaná *apám*.

*

Új, narancssárga csövekre cserélték
a vízesek a szétrepedt szürkéket,
markológép ásta ki mind, miket már
átlyukasztott a diófa gyökere
is, nem volt maguknál sokszor dugulás,
kérdelte a mester, de igen, mindig,
mondtam, állt a víz a mosogatóban,
a csetres dermedten hegyezte fülét,
a kád tava benyelte gyűrűinket,
fojtott sárgaság feküdt az aljára,
félrenyelt szavak szorították el a
torkunk a néma késő délutánok
szürke függönyei mögött, de igen,
mondtam, bólíntott, itt már minden *régi*.

*

Ti kire vártok itt, kérdezi a sarki
házban lakó néni a sarkon seprűvel,
hogy az akác lehullott leveleit a
járdáról a járda szélére söpörje,
Katira, majd rám néz, beszélgetni akar,
vendégek jönnek a belvárosból, ahol
laktunk, mesélnek, hogy azóta..., mondanám,

de félbeszakít: Nagyvilág!, itt volt egyszer az utcában egy gyilkosság, fejszés, mondja, meséli, mindig ezt meséli, amíg mi hallgatunk, mindig hallgatunk, de Kati ma félbeszakítja: reggel meghalt a sarki néni, ki mindig itt söpört, tudom, mondom, sarkvidéki krimik, félbe itt szakadtak.

*

Évente egyszer ősszel azon a mezőn, minden parcellájában, az egyiknek az egyik sírján is, ahova járok, gyertyák égnek, és sötétedés után, mikor már csak azok világítják meg azt a mezőt, fejem felett ezer csillaggal megpakolt égbolt néz le rám, fekete selymen ezer apró gyertya, és ha fel tudnék szállni, ha lenne szárnyam, fentről a földön ugyanezt látnám, lent fekete selymen ezer csillag, égbolt a földön, égbolt az égbolt felől nézve, hogy ugyanolyan ott is, mint itt, és hogy mi mindig ugyanazon az oldalon álltunk végig, apám, csak nem egymás mellett.